

Bilag til F. t. L. om offentlig Forsorg.

end Tilfældet er, giver Adgang til at fastsætte Renten efter et *Skøn* over Trangen i det enkelte Tilfælde. Anken fremsættes i nogle Tilfælde i al Almindelighed, i andre tages der Sigte paa særlige Forhold (f. Eks. uforsørgede Børn). Enkeltvis forekommer der Udtalelser om, at det er uheldigt, at der ikke er lettere Adgang til i Løbet af et Kalenderaar at overføre en Rentenyder fra en Sats til en anden, at det findes uheldigt, at de i Lovens § 5, 1ste Stk. omhandlede Ydelser er betingede af, at der foreligger Indstilling fra en Læge, at der bør ydes særlig Hjælp af Staten til Kommuner, der vil bygge Alderdomshjem, at Lovens Refusionsregler bør ændres til Fordel for Forsørgelseskommunen, at der vedrørende Brændselhjælpen til Aldersrentenydere bør gælde de samme Refusionsregler, som er fastsat i Aldersrenteloven, m. v.

Om *Invalididenten* har omkring 225 Sogneraad udtalt sig. Medens der for Aldersrenteloven kun ganske undtagelsesvis er fremsat Udtalelser om, at Aldersrenten i Almindelighed findes at være for høj, har ca. 30 Sogneraad for Invalididentens Vedkommende udtalt, at denne er for høj, ofte med Tilføjelsen: i Forhold til Aldersrenten. Enkelte fremhæver, at Misforholdet træder særlig frem for Invalider paa 60 Aar og derover og foreslaar, at Invalididenten ikke skal tilstaas Personer over 60 Aar, eller at Invalididentenydere fra 62 Aars Alderen skal overgaa til Forsorg i Henhold til Aldersrenteloven. (Enkelte anbefaler, at Udgifterne til Invalididenten, ogsaa for Rentenydere over 62 Aar, skal afholdes af Invalidifonden). Iøvrigt gaar de fleste Anker ud paa at paapege et eller andet Misforhold mellem Rentens Størrelse for forskellige Grupper af Rentenydere, idet der rettes Indvending mod, at Renten er den samme for alle Rentenydere, og foreslaas en Graduering efter forskellige Kriterier. Ialt har henvend 200 Sogneraad fremsat hertil sigtende Udtalelser, hvoraf ca. 70 blot i Almindelighed har anbefalet en Graduering, uden at det nærmere er angivet, hvorledes denne tænkes indrettet. Andre ca. 70 har anbefalet en Graduering efter Erhvervsevnen (Invaliditetsgraden), ofte med den Tilføjelse; at en Rente af en vis, beskeden Størrelse bør ydes allerede ved en Invaliditet paa 25, 33 pCt. e. l. Endelig har ca. 50 Sogneraad særlig anbefalet en Graduering efter Trangen, idet de gør gældende, at Renten er for høj for unge enlige Rentenydere, for gifte Kvinder m. v., men for lav for Familieforsørgere, særlig naar der er uforsørgede Børn. Uden at det hyppigt er udtalt udtrykkeligt, synes det her — ligesom ved Aldersrenten — i Reglen at være en Forudsætning for de stillede Forslag, at en Reform finansielt skal hvile i sig selv og navnlig ikke paaføre det offentlige forøgede Udgifter. Enkeltvis forekommer der Udtalelser om, at Renten bør variere efter Opholdsstedet, at den bør variere med Prisbevægelserne, o. s. v. Ligeledes enkeltvis findes der Udtalelser, hvori det anbefales, at der gives Adgang til at yde Plejehjælp til Invalider, der trænger til saadan Hjælp uden selv at kunne skaffe sig den, at der indrettes Optagelseshjem for Invalider, der er ganske hjælpeløse, at Forskud paa Invalididenten refunderes Kommunen, ogsaa naar Rente ikke tilstaas, o. s. v.

Enkelte Sogneraad udtaler sig om Hjælpen efter *Fattiglovens § 63*. Der findes Udtalelser om, at Maksimumsgrænsen for Hjælpen efter Paragraffens 3die Stk. (800 Kr.) er for lav, at der er et Misforhold mellem den Pengehjælp, der kan ydes efter Paragraffens 1ste og 3die Stk.

Ca. 15 Sogneraad udtaler, at Maksimumsbeløbet for *Hjælpekassens* Hjælp (180 Kr.) er for lavt.

Nogle Sogneraad i de sønderjydske Landsdele anbefaler, at Erstatning i Henhold til *Ulykkesforsikringsloven* normalt udbetales som en aarlig Rente i Stedet for at udbetales som en Kapitaludbetaling.